

EXPUNERE DE MOTIVE

Secțiunea 1 ***Titlul proiectului de act normativ***

Proiect de LEGE
pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
privind drepturile consumatorilor în cadrul contractelor încheiate cu profesioniștii,
precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Secțiunea a 2-a ***Motivul emiterii proiectului de act normativ***

1. Descrierea situației actuale	Ordonanța Guvernului nr. 106/1999 privind contractele încheiate în afara spațiilor comerciale și Ordonanța Guvernului nr. 130/2000 privind regimul juridic al contractelor la distanță reglementează relațiile dintre consumatori – persoane fizice – și operatorii economici care desfășoară activități în sectoarele mai sus menționate, fiind transpuneri ale directivelor europene în domeniu, respectiv Directiva 85/577/CEE și Directiva 97/7/CE. Ordonanța Guvernului nr. 106/1999 privind contractele încheiate în afara spațiilor comerciale se aplică în cazul contractelor încheiate în următoarele situații: a) în timpul unei deplasări organizate de comerciant în afara spațiilor sale comerciale; b) în timpul unei vizite efectuate de comerciant, dacă aceasta nu a avut loc la solicitarea expresă a consumatorului: 1. la locuința unui consumator, unde pot fi încheiate contracte și cu alte persoane prezente; 2. la locul de muncă al consumatorului sau în locul în care acesta se găsește, chiar temporar, pentru motive de lucru, studiu sau tratament; c) în orice alte locuri publice sau destinate publicului, în care comerciantul prezintă o ofertă pentru produsele sau serviciile pe care le furnizează, în vederea acceptării acesteia de către consumator.
--	---

	De asemenea, prevederile Ordonanței se aplică și contractelor încheiate în urma solicitării de către consumator a unei vizite a comerciantului pentru alte produse sau servicii decât cele pentru care consumatorul a solicitat vizita. Actul normativ reglementează condițiile de formă pe care trebuie să le îndeplinească contractul, dreptul consumatorului de a denunța unilateral contractul, condițiile în care acesta își poate exercita acest drept precum și efectele exercitării acestui drept. Astfel, înainte de încheierea contractului, comerciantul este obligat să informeze consumatorul cu privire la dreptul acestuia de a denunța unilateral contractul. În cazul în care dorește exercitarea acestui drept, consumatorul are la dispoziție un termen de 7 zile lucrătoare, în condițiile prevăzute de actul normativ. Pentru ca denunțarea să își producă efectele, consumatorul trebuie să informeze în scris comerciantul și să returneze bunurile, cheltuielile de expediere fiind în sarcina comerciantului. Pentru nerespectarea prevederilor actului normativ, sunt prevăzute sancțiuni între 200 și 1000 lei. Ordonanța Guvernului nr. 130/2000 privind regimul juridic al contractelor la distanță se aplică în cazul contractelor de furnizare de produse sau servicii încheiate între un comerciant și un consumator, în cadrul unui sistem de vânzare organizat de către comerciant, care utilizează în mod exclusiv, înainte și la încheierea acestui contract, una sau mai multe tehnici de comunicație la distanță. Actul normativ reglementează informațiile precontractuale și contractuale pe care comerciantul este obligat să le furnizeze consumatorului, dreptul consumatorului de a denunța unilateral contractul, condițiile în care acesta își poate exercita acest drept precum și efectele exercitării acestuia. Înainte de încheierea contractului, comerciantul trebuie să informeze consumatorul cu privire la dreptul de denunțare unilaterală a contractului. Consumatorul are la dispoziție un termen de 10 zile lucrătoare pentru exercitarea dreptului. Singurele costuri care pot cădea în sarcina consumatorului sunt cheltuielile directe de returnare a produselor iar comerciantul are obligația să ramburseze sumele plătite de consumator fără a-i solicita acestuia cheltuielile aferente rambursării sumelor. Rambursarea sumelor se va face în cel mult 30 de zile de la data denunțării contractului de către consumator. Pentru nerespectarea prevederilor actului normativ, sunt prevăzute sancțiuni între 500 și 4000 lei. În scopul simplificării și al actualizării normelor aplicabile,
--	---

Directivile europene transpuse prin aceste acte normative au fost revizuite de către serviciile Comisiei Europene. Revizuirea a demonstrat faptul că este oportun să se înlocuiască cele două directive cu o singură directivă care să cuprindă norme standard privind aspectele comune ale contractelor la distanță și ale contractelor negociate în afara spațiilor comerciale și să renunțe la abordarea armonizării minime adoptată în directivele anterioare, permițând totodată statelor membre să mențină sau să adopte, în legătură cu anumite aspecte, norme la nivel național. Mai mult decât atât, noua directivă reglementează drepturi ale consumatorilor și în cazul altor tipuri de contracte, diferite de cele două anterior menționate.

Astfel a apărut Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (denumită în continuare "Directiva 2011/83/UE"). Termenul de intrare în vigoare a prezentei reglementări este 13 iunie 2014.

Având în vedere atât termenul de intrare în vigoare, cât și ținând cont de faptul că în lipsa unei reglementări imediate a drepturilor consumatorilor la încheierea contractelor, aceștia nu ar putea beneficia de drepturile prevăzute de actul normativ european și că s-ar crea o denaturare a concurenței, fiind prejudiciați de informațiile ce trebuie oferite consumatorilor în stadiul precontractual cât și informațiile contractuale pe care comercianții trebuie să le furnizeze consumatorilor, condițiile de formă pe care trebuie să le îndeplinească aceste contracte și dreptul de retragere al consumatorului, cât și necesitatea inițierii de către operatorii economici a unor demersuri în vederea respectării prevederilor directivei, este imperios necesar ca actul normativ care transpune prevederile directivei să fie adoptat sub forma unei ordonanțe de urgență.

Trebuie subliniat faptul că refuzul sau omisiunea statului membru de a prelua în dreptul intern prevederile directivelor comunitare și de a asigura implementarea acestora atrage răspunderea pentru neîndeplinirea obligațiilor ce decurg din tratate, care este atât de natură patrimonială, cât și de natură politică, consecințele pe care le atrage o încălcare a obligațiilor statale, constatată prin hotărâre a Curții Europene de Justiție, putând fi extrem de grave.

Având în vedere că termenul pentru transpunerea acestei

	<i>directive a expirat în data de 13.12.2013 și întrucât nu i-au fost comunicate din partea autorităților române măsurile naționale pentru transpunerea directivei, la data de 27.01.2014, Comisia Europeană (Comisia) a declanșat o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva României, în temeiul art. 258 TFUE, transmițând o scrisoare de punere în întârziere. Termenul de răspuns la respectiva scrisoare s-a împlinit la 27.03.2014.</i> Faza contencioasă debutează cu sesizarea CJUE de către Comisie. Curtea poate condamna statul vizat, dacă constată neîndeplinirea obligațiilor. În acest caz, potrivit art. 260 paragraful 3 TFUE, CJUE poate aplica statului vizat sancțiuni pecuniare (sumă forfetară și/sau penalități pe zile de întârziere), în limita valorii indicate de Comisie. Obligația de plată intră în vigoare la data stabilită de Curte prin hotărârea sa. Potrivit Comunicării Comisiei C(2013) 8101 final privind actualizarea datelor utilizate pentru calcularea sumei forfetare și a penalităților cu titlu cominatoriu pe care Comisia urmează să le propună Curții de Justiție în cadrul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor¹, suma forfetară minimă fixă care ar putea fi propusă de Comisie pentru România este în valoare de 1.787.000 euro. <i>Penalitățile pe zile de întârziere (penalitățile cu titlu cominatoriu)</i> constau în obligarea la plata unei sume de bani pentru fiecare zi/lună/an de întârziere în adoptarea măsurilor de conformare, cu începere de la data hotărârii Curții pronunțate în temeiul art. 260 paragraful 3 TFUE, până la executarea integrală a obligațiilor. Acestea sunt de natură să determine un stat membru să pună capăt cât mai repede încălcării constatate și care persistă. Potrivit Comisiei, penalitățile cu titlu cominatoriu se calculează pornind de la o sumă de bază care în prezent este stabilită la 650 de euro pe zi de întârziere. Această sumă de bază este înmulțită cu un coeficient de gravitate, cu un coeficient de durată și cu factorul „n”, stabilit pentru România. Potrivit Comunicării din 2013, factorul „n” pentru România este de 3,32. Penalitățile pe zile de întârziere se aplică din ziua în care hotărârea prin care CJUE constată existența unei încălcări ar fi
--	--

¹ “Comunicarea din 2013”, care modifică și actualizează Comunicarea Comisiei SEC(2005) 1658¹ privind punerea în aplicare a articolului 228 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, Comunicarea Comisiei C(2012) 6106 final privind actualizarea datelor folosite pentru calcularea sumelor forfetare sau a penalităților cu titlu cominatoriu care vor fi propuse de Comisie Curții de Justiție în procedurile în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, Comunicarea Comisiei SEC(2011) 1024 final pentru actualizarea datelor folosite pentru calcularea sumei forfetare sau a penalităților cu titlu cominatoriu care vor fi propuse de Comisie Curții de Justiție în procedurile în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, Comunicarea Comisiei SEC(2010) 1371 privind punerea în aplicare a articolului 260 alineatul (3) din TFUE.

	comunicată României până în ziua în care s-ar pune capăt încălcării. În acest context, MAE-SCUE a subliniat și că aceste acțiuni, în cazul în care ajung în fază contencioasă, sunt soluționate de Curte cu celeritate². Având în vedere aspectele de mai sus, este necesar ca proiectul de act normativ să fie promovat ca ordonanță de urgență.
2. Schimbări preconizate	Directiva 2011/83/UE a apărut ca urmare a deciziei Comisiei Europene de a crea un cadru unitar, bazat pe concepte juridice clar definite, care să reglementeze anumite aspecte ale raporturilor dintre comercianți și consumatori în cadrul Uniunii. Noua directivă privind drepturile consumatorilor actualizează și cumulează prevederile celor două directive referitoare la contractele încheiate în afara spațiilor comerciale și la contractele încheiate la distanță și introduce prevederi referitoare la alte tipuri de contracte, diferite de cele două anterior menționate. Proiectul de act normativ transpune în legislația națională prevederile Directivei 2011/83/UE și vizează orice contract încheiat între un profesionist și un consumator - persoana fizică, fiind exceptate în mod expres contractele menționate în actul normativ. Proiectul reglementează informațiile ce trebuie oferite consumatorilor în stadiul precontractual atât în cazul contractelor negociate în afara spațiilor comerciale și al contractelor la distanță cât și în cazul altor contracte decât cele menționate. Pentru contractele la distanță și pentru cele negociate în afara spațiilor comerciale proiectul de act normativ prevede informațiile contractuale pe care comercianții trebuie să le furnizeze consumatorilor, condițiile de formă pe care trebuie să le îndeplinească aceste contracte și dreptul de retragere al consumatorului. De asemenea, sunt reglementate aspecte privind livrarea, comisioanele pentru folosirea unor mijloace de plată, transferul riscului, comunicarea prin telefon, plățile suplimentare și vânzarea nesolicitată. Proiectul de act normativ preia, în general, cu fidelitate prevederile Directivei, adaptând totuși prevederile acesteia la specificul național în ceea ce privește aspectele care nu sunt reglementate de Directivă, în conformitate cu punctul 14 din partea introductivă a Directivei care acordă statelor membre această posibilitate. Dintre noutățile aduse de proiectul legislativ, menționăm pe

² A se vedea, de exemplu, cauza C-202/09, Comisia/Irlanda, în care Comisia a sesizat CJUE la data de 5 iunie 2009, iar Curtea a pronunțat hotărârea sa la data de 26 noiembrie 2009, deci în mai puțin de 6 luni.

	cele referitoare la: • introducerea unui termen unic de 14 zile de retragere din contractele încheiate la distanță și al celor negociate în afara spațiilor comerciale; • introducerea unui formular tipizat de retragere, armonizat, care să poată fi utilizat de consumatori pentru a simplifica procesul de retragere și a aduce securitate juridică; • armonizarea normelor referitoare la momentul în care ar trebui să se efectueze livrarea. Astfel, dacă părțile nu cad de acord asupra unei anumite date de livrare, comerciantul ar trebui să livreze bunurile cât se poate de repede, dar în orice caz nu mai târziu de 30 de zile de la data încheierii contractului. Mai mult, în cazul în care comerciantul nu livrează bunurile/prestează serviciile în acest termen, în anumite circumstanțe, se acordă comerciantului un termen suplimentar rezonabil; • comercianților li se interzice perceperea de la consumatori a unor comisioane care depășesc costul suportat de comercianți pentru utilizarea unui anumit mijloc de plată; • în ceea ce privește momentul de transfer al riscurilor, se consideră că un consumator a dobândit posesia fizică a bunurilor în momentul în care le-a primit; • în cazul vânzării nesolicitate, consumatorul este scutit de obligația de plată în legătură cu bunurile sau serviciile nesolicitate; • introducerea definițiilor pentru “contracte de vânzare” respectiv pentru “contracte de prestări servicii” astfel încât să fie reglementate toate tipurile de contracte precum și drepturile și obligațiile aferente în funcție de tipul contractului. În sensul proiectului legislativ, contractul de vânzare acoperă vânzarea de produse, dar poate acoperi, de asemenea, atât vânzarea de produse cât și prestarea de servicii. Contractul de prestări servicii acoperă prestarea de servicii. Diferența dintre un contract de vânzare care se referă atât la vânzarea de produse cât și la prestarea de servicii și un contract de prestare de servicii se face luând în considerare obiectul principal al contractului. Astfel, dacă obiectul unui contract este acela de a transfera proprietatea asupra unor produse către consumator, atunci contractul este unul de vânzare, chiar dacă acesta are ca obiect atât produse cât și servicii. De exemplu, sunt considerate contracte de vânzare contractele pentru achiziția a unor produse specifice dar care se referă, de asemenea, la prestarea unor servicii din partea comerciantului, cum ar fi servicii de instalare, întreținere, reparații. De asemenea, se consideră contracte de vânzare acele
--	--

contracte în care aspectele privind produsele și serviciile au o importanță egală pentru consumator, cum ar fi abonamentul de telefonie mobilă oferit împreună cu un telefon mobil.

Pentru redarea corectă a spiritului directivei europene, actul normativ utilizează o terminologie diferită față de cea deja consacrată.

Astfel, este utilizată sintagma “drept de retragere” iar nu cea de “denunțare unilaterală a contractului” deoarece dreptul de a se retrage - ca și beneficiu suplimentar acordat consumatorului, (*retracter* în versiunea franceză, *Right of withdrawal* în varianta engleză, a retracta cele spuse) nu are aceeași semnificație juridică cu dreptul de a denunța unilateral contractul, deoarece operează asupra unor etape diferite ale actului juridic, primul asupra formării, încheierii actului juridic, iar al doilea asupra efectelor acestuia, fiind o modalitatea de încetare specifică doar contractelor de locațiune cu durată nedeterminată. Apreciem astfel, că dreptul consumatorului de a retracta/a se retrage, se traduce juridic în posibilitatea consumatorului de a reveni (retroactiv) asupra consimțământului dat la perfectarea contractului.

De asemenea, este utilizată sintagma “drept de încetare” iar nu aceea de “drept de reziliere” deoarece rezilierea presupune neîndeplinirea obligațiilor de către una din părți, or nu acesta este spiritul directivei. Conform directivei, contractul poate, (în condițiile stipulate de directiva europeană și, implicit, și de proiect) înceta chiar dacă obligațiile au fost respectate de către părți.

În locul noțiunii de “comerciant” se utilizează noțiunea de “profesionist” având în vedere modificările aduse în această privință de prevederile Codului Civil.

În plus față de actul normativ european, definiția “consumatorului” include și “grupul de persoane fizice constituite în asociații”, intenția fiind aceea de a putea fi protejate de legislația de protecția consumatorilor și asociațiile de locatari/proprietari. Proiectul de act normativ face trimitere la definiția din actul de bază, respectiv la O.G. nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor. Această definiție este utilizată și în alte acte normative ce transpun prevederi europene (ca de exemplu, Lege nr. 363/2007 privind practici comerciale incorecte, Legea 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, Ordonanța Guvernului nr. 106/1999 privind contractele încheiate în afara spațiilor comerciale, Ordonanța Guvernului nr. 130/2000 privind protecția consumatorilor la încheierea și executarea contractelor la

distanță).

Proiectul de act normativ prevede că, atunci când o dispoziție a proiectului intră în contradicție cu o dispoziție a unui alt act al Uniunii Europene transpus în legislația națională care reglementează sectoare specifice, dispozițiile acestuia din urmă prevalează și se aplică sectoarelor specifice în cauză, cum ar fi, de exemplu, legislația din domeniul comunicațiilor electronice.

Prin proiectul de act normativ se propune, de asemenea, modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 27 decembrie 2011 în vederea asigurării conformității acestui act normativ cu prevederile Directivei 2011/83/UE în ceea ce privește drepturile și obligațiile părților referitoare la serviciile de acces și conectare la rețele publice de comunicații electronice ori de servicii de comunicații electronice destinate publicului.

Având în vedere faptul că recitalul nr. 13 din Directiva 2011/83/UE permite statelor membre să extindă aplicarea prevederilor acesteia sau a unei părți din acestea și altor categorii de utilizatori finali, cum ar fi persoanele juridice, precum și faptul că până în prezent atât consumatorii, cât și persoanele juridice beneficiau de același grad de protecție la încheierea contractelor la distanță oferit de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2011, rezultă că se impune modificarea și actualizarea prevederilor acestui act normativ în sensul extinderii protecției oferite de Directiva 2011/83/UE și la persoanele juridice. Acest lucru este necesar cu atât mai mult cu cât în practică situațiile în care persoanele juridice se află într-o poziție vulnerabilă sunt din ce în ce mai frecvente.

Prin urmare, prevederile Paragrafului 2 din Capitolul V, Secțiunea 1, Subsecțiunea 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, se vor aplica atât contractelor la distanță, cât și contractelor în afara spațiilor comerciale de utilizatorii finali persoane juridice.

De asemenea, precizăm că, în anumite situații, în cazul contractelor în afara spațiilor comerciale, utilizatorii finali persoane juridice primesc informațiile necesare contractării unui serviciu în cadrul negocierilor directe purtate de aceștia cu furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului. Rezultă astfel că în aceste situații, persoanele juridice decid și încheie un contract în afara spațiilor comerciale în cunoștință de cauză, în urma primirii tuturor informațiilor relevante, a întâlnirii cu furnizorul de servicii de comunicații

	electronice destinate publicului și a negocierii prețurilor și serviciilor care vor face obiectul contractului. Prin urmare, având în vedere aceste particularități generate de negocierea directă a anumitor contracte în afara spațiilor comerciale, rezultă că aplicarea doar a anumitor prevederi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011 în aceste situații este suficientă. Astfel, pentru a asigura o aplicare eficientă și proporțională a dispozițiilor Directivei 2011/83/UE, prin excepție de la regimul aplicabil contractelor încheiate la distanță și a celorlalte situații în care se încheie contracte în afara spațiilor comerciale de către persoanele juridice, contractelor în afara spațiilor comerciale de utilizatorii finali persoane juridice, încheiate pe baza unor oferte individuale, propuse în cadrul unor negocieri directe, nu li se vor aplica dispozițiile referitoare la dreptul de retragere, precum și celelalte drepturi și obligații care decurg din exercitarea dreptului de retragere de către utilizatorul final persoană juridică.
--	---

Secțiunea a 3-a
Impactul socio-economic al proiectului de act normativ

1. Impactul macroeconomic	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
1.¹ Impactul asupra mediului concurențial și domeniul ajutoarelor de stat	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
2. Impactul asupra mediului de afaceri	Armonizarea la nivel european a prevederilor referitoare la contractele încheiate la distanță și a celor în afara spațiilor comerciale conduce la o simplificare legislativă pentru mediul de afaceri și la încurajarea comerțului transfrontalier.
3. Impactul social	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect.
4. Impactul asupra mediului	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect

Secțiunea a 4-a
Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani)

Proiectul de act normativ nu prezintă implicații financiare asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung pentru anul curent și pe următorii 5 ani.
--

Secțiunea a 5-a
Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare

1. Măsuri normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ: a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ; b) acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziții.	Odată cu apariția acestei ordonanțe de urgență se vor abroga: - Ordonanța Guvernului nr. 106/1999 privind contractele încheiate în afara spațiilor comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 05.03.2008 - Ordonanța Guvernului nr. 130/2000 privind regimul juridic al contractelor la distanță, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 07.03.2008, cu modificările și completările ulterioare Se vor modifica următoarele acte normative: - Legea nr. 193/2000 Legea privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, republicată, cu modificările și completările ulterioare; - Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, republicată, cu modificările și completările ulterioare; - Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 27 decembrie 2011, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 140/2012.
2. Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația comunitară în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare.	Proiectul de act normativ transpune prevederile Directivei 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului.
3. Măsuri normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare.	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect

4. Hotărâri ale Curții de Justiție Europene.	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect
5. Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente.	Proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect
6. Alte informații.	Nu este cazul.

Secțiunea a 6-a
Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ

1. Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate	Proiectul de act normativ nu tratează acest aspect.
2. Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ	Proiectul de act normativ nu tratează acest aspect.
3. Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect al activității ale acestor autorități în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative	Proiectul de act normativ nu tratează acest aspect.
4. Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente	Proiectul de act normativ nu tratează acest aspect.
5. Informații privind necesitatea avizării proiectului de act normativ de către următoarele instituții: a) Consiliul Legislativ	Proiectul de act normativ a fost avizat

b)Consiliul Suprem de Apărare a Țării c)Consiliul Economic și Social d)Consiliul Concurenței e)Curtea de Conturi	favorabil de Consiliul Legislativ prin avizul nr.664/2014.
6. Alte informații	Nu este cazul

Secțiunea a 7-a
Activități de informare publică privind elaborarea
și implementarea proiectului de act normativ

1. Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ.	A fost îndeplinită procedura prevăzută de dispozițiile Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică. Proiectul a fost afișat pe site-ul Autorității.
2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului urma implementării proiectului de act normativ, precum si efectele asupra sănătății si securității cetățenilor sau diversității biologice.	Proiectul de act normativ nu tratează acest aspect.
3. Alte informații	Nu este cazul

Secțiunea a 8-a
Măsurile de implementare

Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale, înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente.	Instituția publică responsabilă de implementarea măsurilor cuprinse în proiectul de act normativ este Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor.
---	--

Față de cele prezentate, a fost promovată prezenta Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului privind drepturile consumatorilor în cadrul contractelor încheiate cu profesioniștii, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

PRIM-MINISTRU

VICTOR - VIOREL PONTA